

дигни Владя да го видиж още еднѣжъ и дойдѣте да ми цѣлунете рѣка, за да ви кажж сбогомъ.

Тодорка повдигна братчето си на рѣцѣ и занесе го прѣдъ майка си. Дѣцата сѣ плачѣ цѣлунѣхъ рѣка майци си, цѣлунѣ ги и тя, и пришепна: „Бѣдѣте добри, молѣте се Богу. Той ще се погрижи за васъ!“ И склопи очи умрѣ.

*
* *
*

На юго-западъ отъ София, на около 2 часа разстояние, се издига Люлинъ планина, а на истокъ отъ Люлинъ е пѣкъ Витоша. Двѣтѣ планини, като два караула, вѣчно стоѣтъ една срѣщу друга, а между тѣхъ има тѣсенъ проходъ, прѣзъ който върви желѣзницата отъ София за селото Перникъ и има пѣтъ за гр. Кюстендилъ. По самата срѣда на прохода тече къмъ София малка рѣчица, на която водата е бистра, свѣтла като огледало, бърза, блѣска се о камѣнитѣ и клокочи. По брѣговетѣ на рѣчицата растѣтъ разни горски дървета, и на често има малки гжсталаци, въ които пролѣтно врѣме много птички чуруликатъ.

Тѣкмо на това мѣсто, кждѣто рѣчицата излиза изъ прохода, и набива прѣзъ полето къмъ София, е расположено едно малко, но хубаво село, което се казва *Княжево*. Въ това село живѣхъ господинъ Петръ съ госпожата си и съ едничката си дѣщеря Катеринка. Тѣ бѣхъ хора имотни: имахъ си къщи и дюкяни въ София, но живѣхъ си въ селото на тишина. Катеринка бѣше русокосо, румено, тѣнко — та високо момиченце на осемъ години. Тя бѣше послушна, отиваше на училище, добрѣ се учеше, ала бѣ сама на майка, на татка: нѣмаше си ни братче, ни сестрица. А за това жалѣхъ и Катеринка и роди